

[Aksel Larsen.]

gennemføre, hvilke Straffebestemmelser man gennemføre vil, og snigmyrde Nævningerne; men man faar ikke ændret Tallet af kriminelle Svangerskabsafbrydelser derfor. I Sovjetunionen er det noget andet, fordi der eksisterer alle disse sociale Mangler ikke; der findes ikke den stærke Drivkraft til Svangerskabsafbrydelse, derfor kan man i Sovjetunionen med Held kæmpe derimod.

Jeg skal belyse det yderligere. Jeg har talt om, hvorledes Kvinden behandles i Sovjetunionen, hvor hun er ligeberettiget med Manden, og hvordan hun behandles her. Jeg skal ikke beskæftige mig med Kvinderne i det private Erhverv, men med Statens og Kommunens Tjenestemænd samt med Kvinder i Virksomheder, der har indført Tjenestemandsregler for deres Personale. Der findes i alt 25 000 kvindelige Tjenestemænd her i Landet. Disse 25 000 kvindelige Tjenestemænd har det ærede Medlem Hr. Pürschel stemt for at vi skal have, de eksisterer kun i Kraft af gældende Lov. Ikke desto mindre staar det ærede Medlem naturligvis her og holder en Tale om, hvorledes Kvinderne skal opføre sig, som er i stik Modstrid med denne Kendsgerning. Men disse kvindelige Tjenestemænd synes at være under en Undtagelseslovgivning. De har ganske vist ligesom Mændene Tjenestefrihed med fuld Løn under Sygdom, men under Svangerskab og i Forbindelse med Fødsel faar de kun halv Løn, hvis de ikke er paa Arbejde. De skal straffes, fordi de opfylder det, man saa kønt her kalder Kvindens Moderpligt over for Samfundet; de skal straffes økonomisk.

Det er endda saa skærpet, at hvis disse Kvinder inden for et Tidsrum af 4 Maaneder omkring Fødselen bliver syg, f. Eks. af Influenza eller andet, saa faar hun under denne Sygdom ogsaa kun halv Løn, fordi man siger, at det skyldes, at hun har ladet sig besvangre, saa hendes Modstandskraft er svækket; derfor skal hun straffes økonomisk, hun kunde have ladet være. Der er ikke nogetsteds noget om, at kvindelige Tjenestemænd skal afskediges, fordi de skal føde Børn. Men det er praktisk saadan, at Lærerinder under Svangerskabet sendes hjem, vel at mærke paa halv Løn, naar Skolekommissionen synes, at de antager Dimensioner, saa at det kan være moralsk skadeligt for Børnene at have Lærerinden i Skolestuen. Det er et Udtryk for hele Samfundets officielle hykleriske Moral. Jeg ved ikke, hvad de paagældende Skolekommissioner gør ved Børn, hvis der i deres Hjem ventes et nyt. Der foreligger ikke for

mig nogen Oplysning om, hvorledes man paa Landet gaar frem over for en ugift Lærerinde, der skal have et Barn. Men hvis det Tilfælde er indtruffet — og det er det vel —, saa tænker jeg ikke, hun har det godt. Jeg kender i hvert Fald et konkret Tilfælde, hvor en Lærer paa Landet har maattet forlade Egnen, fordi hans Datter skulde have et Barn. Den saakaldte offentlige Moral, den, det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit og det ærede Medlem Hr. Pürschel repræsenterer, som siger, at det er en Lykke med Moderskabet, og at Kvinden skal føde sit Barn og være glad derved, denne offentlige Moral forfølger de Kvinder, som retter sig efter den her i Tinget værende officielle Moral. Denne officielle Moral, ja, den staar i skærende Modstrid til den praktiske Moral, de samme Fortalere for Regeringsforslaget hylder, den, som de trods alt ogsaa har maattet lufte her. Jeg tænker paa det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit, som benyttede Lejligheden til at sige: selvfølgelig skal ingen se ned paa en ugift Moder, men hun skulde alligevel skamme sig, hun skal lade være med at bringe sig i den Situation! Og det ærede Medlem Hr. Pürschel gav praktisk Udtryk for, hvorledes Forholdene er ude omkring. Han havde stor Tvivl over for de af Regeringen foreslaaede Seksualklinikker, de vilde ikke blive besøgt, sagde han, fordi i den lille By tør Kvinden ikke gaa derhen; selv om der nok saa meget er paalagt Diskretion i Loven, ved man, hvordan det gaar i en lille By, Sladderer vil brede sig, Kvinden tør selvfølgelig ikke gaa til Seksualklinikken. Ja, saadan er Forholdene. Det er den sørgelige Sandhed. Men saa skulde man tage fat paa at ændre disse Forhold, der sammen med den økonomiske Forfølgelse af Kvinderne og sammen med den manglende Forsorg for Børnene driver Kvinderne til at foretage Svangerskabsafbrydelse ved Lægernes Hjælp, hvis Lægerne gaar med til det, ved egen Hjælp ellers, eller ved at de gaar til Kvaksalvere. Derfor er det, der skal gøres, først og fremmest noget positivt: Ændring af den hykleriske officielle Moral og Forbedring af de sociale Forhold her i Landet. Men paa disse Punkter har Regeringen ingen Ting at byde os, og jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister nu vil svare, at det sorterer ikke mere under ham, derfor kunde det ikke staa i dette Lovforslag.

Men jeg ved, at Problemet er ikke nyt, det er ikke opstaaet i Gaar, saa man kunde have beskæftiget sig med det noget tidligere, og jeg ved ogsaa, at vi har tilstrækkelig tit og effektivt faaet at vide, at dette For-